

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366561632/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Charakter, hverken hun eller Nogen har kunnet bibringe mig den mindste ufordeelagrige Tanke om deres Leve- og Handlemaade.»

»Og dog er jeg ikke den, jeg synes – vedblev han – jeg er ikke den muntre lykkelige Mand, som De maaskee holder mig for, og mit for-gangne Liv er ikke fri for Brøde.»

»Ivis Liv er vel det? – sagde Maria med Skaansel – men hvad det saa er, der foruroliger Dem, betroet det til en deeltagende Sjæl, og De vil finde Trost og Husvalse.»

»Jeg troede, at have fundet en saadan deeltagende Sjæl – vedblev han med stigende Varme – en Sjæl som havde Kraft til at forstaae mig og følge mig, den lyste mig venlig og fortrolig imøde fra deres milde rolige Blik, men jeg bedrog mig og jeg maa bære min Byrde aleene.»

»Tal, ved Gud i Himlen, De er ikke ligegyldig for mit Hjerter, og deres Rolighed er mig saa kjær, som min egen.»

»Tør jeg stole derpaa? vil De ikke fordømme mig, naar De horer, hvad jeg nu ikke længer kan fordølge Dem? – Der gives Forhold i Livet, der gives Sammenstød af Hændelser og Stemninger, hvor Villie og Nødvendighed kæmpe, og det Uundgaelige indtræffer, før Sjæ-len vidste hvad den vilde – ja De maa vide det, De vil ikke fordømme mig – jeg har – jeg er» ... Han holdt inde og betragtede Maria med et giennemforskende Blik. – »Ja jeg tør sige det – jeg maa sige det – vedblev han og greb hendes Haand – jeg maa udtale det skrækkelige Ord – jeg er en Morder.» –

Maria sank bevidstløs og som lynslagen tilbage, og da hun opslog Ømene og saac sig i hans Arme, foer hun forferdet fra ham og vilde forlade Værelset. Men han besvor hende ved alt hvad helligt var, at blive og høre ham ud.

»Ved min Kulde – vedblev han roligere, og gav hende Tid til at fatte sig – ved min uovervindelige Afskye for at hykle en Kjærlighed, som jeg ikke besad – ved min Blindhed for de elskværdigste Egen-skaber hos en Hustru, som ikke mit Hjertes fri Valg havde forbundet mig med – see, derved har jeg forkortet hendes Dage, og knust et Hjerter, som hang ved mig med en ubegribelig og aldeles ujjængjel-det Lidenskab. See, saaledes maa jeg anklage mig selv for hendes Morder, uagtet al min medlidende Skaansel med den Ulykkelige. Al-drig kjendte jeg tilforn den Lidenskab, som i et gjensidigt Forhold kunde have været Kilden til et heelt Livs Lyksalighed. Derfor staaer jeg nu, næsten som en Forbryder, for den Piges Øine, som har lært